

Idolatrie vs. uctívání božské jiskry

aneb palba do vlastních řad

Na jednom šamanském portálu jsem si se zájmem přečetl o tom, že jakýsi duchovní šaman z německé spirituální subkultury doporučuje svým žákům uctívání jakéhosi starogermánského božstva, s tím, že nám to pomůže vypěstovat si tu správnou pokoru k vyšším silám.

Dále jsem si tamtéž přečetl, že každý správný „čaroděj“ či duchovně usilující by si měl přivolat z duchovního světa nějakého patrona, který ho bude vést. Článek také na závěr článku přinášel několik výchovně-kontrolních otázek, jako ověření, jestli jsme už na své cestě dostatečně daleko, a máme už i my svého patrona. Většinou se jednalo o nějaké „božstvo“ ze staré evropské či světové mytologie.

Tak jsem si říkal, jestli na naší duchovní cestě je vůbec vhodné, aby se člověk vázal na nějaké astrální entity, jakkoliv mocné. Také jsem se ptal, jestli ví dotyční poučovatelé, co je to opravdová pokora, a jak se liší od masochistického sebeponižování, za účelem sklizení pochval (či trestu při nedostatku téhož) od příslušného božstva, či jeho „náměstka“ na této rovině existence. Většina takových kultů může totiž rychle sklouznout do posedlosti, kdy se necháme zneužívat celou touto vpravdě sektou, včetně nějakých astrálních entit, s tím, že nezřídka to končí výměnným obchodem typu – dej mi tohle, a já ti dám tohle. Většinou ve formě obětí „bohům“, kdy je jen otázkou času, kdy nějaký zoufalec v těžké životní situaci bude ochoten obětovat i nepřiměřenou cenu, naučtovanou „kněžími“ takového kultu, a to i obětmi na lidských životech. Ať už faktických, nebo v podobě úlitby „bohům“, kdy my, nebo naši blízcí musíme výměnou za spásu platit například sexuálními službami, vykonávanými dokonce i na našich dětech, v podobě zasvěcení božstvu skrze „kněží“, s pedofilní úchylnou. Křesťanská komunita má s tímto myslím dostatečné zkušenosti, a nyní začíná podobná praxe prosakovat i do ostatních duchovních skupin. Lidská hloupost a naivita je asi věčná. A stejně tak i ničemnost a vychcanost na druhé straně.

Pokud se chcete nazývat pohan, Slovan nebo Kelt, či (dosadte cokoliv podobného), musíte navíc pravidelně podstupovat různé povinnosti – například organizovanou účast na ceremoních, kde se klaníte nějakým soškám či obrázkům nějakých bohů-bůžků, předobrazům křesťanských svatých. Jedno, jestli se nazývají Perun či Freya či jinak; bez těchto ceremonií nemáte šanci se nazývat pohan, Slovan, Kelt či jinak! A naopak, pokud tak činíte, je jedno, jestli byl váš předek Němec či Ital, jestli jste psychopat či nácek - jste čaroděj, wiccan či šaman. Lichotivé že? Pro léčení našich komplexů je takové označení jistě povzbudivé. Co na tom, že se stáváme zase jen stádem, vedeným nějakým kultem do pasti religiozity?

Obecně lze říci, že každý člověk, který si uvědomuje svou pravou božskou podstatu – jiskru Prvotního Ducha všehomíra, a komunikuje s ní dle své přirozenosti (jak také jinak), může být skutečně spirituálně na výši. Ale k tomu nějaké nižší egregory, včetně bohů či jiných astrálních či éterických bytostí,

nepotřebuje. Ani se jim klanět, aby tak dokázal svou zbožnost a pokoru. Potřebuje jen jedno: aby mu nějaký znalý člověk poradil, jak se se svou božskou podstatou propojit. Tedy nějaký postup pro nazírání své božské podstaty, jedno jestli ji nazveme Vnitřní Kristus, Buddhovská přirozenost, nebo jinak. K čemu vám je při tom poskakování kolem nějaké dřevěné sošky, při vědomí, že jste tím „něco víc“ než ostatní? Kdo těží z idolatrie? Tedy podlézavého otrockého opěvování éterických nebo astrálních entit? Není právě toto typicky sektářská politika? A to navíc, politika separační a konfrontační, neboť co etnikum, to jiný bůh či bůžek k uctívání!

Je jistě vhodné, když člověk na své cestě získá pomoc od „vyšších“ duchovních bytostí. Ale myslím, že vyzývat nějaké egregory starých vyčpělých kultů je velmi nebezpečné. Alespoň pokud nevíme jistě, co je tato entita zač (a to nevíme nikdy). Někaký „kněz“, který si na to jen hraje, nebo je také těmito entitami ovládán, nám pravdu asi nepoví... Naše vnitřní božská identita je jediným ukazatelem, který stojí za to následovat. **A rozpoznat tento vnitřní hlas od hlasu vnější vydrežurované mysli je jediný a nejdůležitější úkol, který před skutečně duchovně usilujícím stojí. Pak má cenu najít průvodce, a posoudit, nakolik nám taková síla pomáhá k opravdové suverenitě a nezávislosti – skutečným hodnotám, které stojí zato následovat.**

Člověk je Božským duchem nadaná bytost, a všechny jiné bytosti z opravdu vyšších dimenzí to vědí, a samy přistupují k lidem s projevem a očekáváním vzájemné úcty! Nepotřebují žádné akty ponížení ani obětiny! Naopak, to, že jsme se odvážili sem dolů do této dimenze, považují za velkou odvahu, za kterou nás upřímně obdivují a snaží se všemožně nás podporovat. Takže, to, že někdo sídlí v astrální dimenzi, z něj nedělá vyšší bytost, které je potřeba se klanět! Nebo jim něco (někoho) obětovat! Je jen otázka času, kdy dojde na lidské oběti. Jakási „pohanská“ webstránka (myslím že Kolovrat, nebo tak nějak) dokonce zasvěceně doporučuje návštěvníkům ke shlédnutí „pohanský“ film Wicked man. Opravdu záživné dílo, hodné následování... Uvědomuje si vůbec tvůrce této prezentace, že správně zpracovaný (zpitomělý) náboženský primitiv je schopen se podle toho řídit? A že až k tomu dojde, a pěkně „po keltsku“ někoho upálí, odkáže se tento u soudu na tuto stránku? A že tato vražda může být pádná a možná i záměrně (svinskými demagogy) vytvořená záminka k pronásledování všech lidí, zajímajících se o starobylé tradice?

Pokud tedy někdo po vás nějaké obětiny a/nebo uctívání astrálních „bohů“ požaduje, není ve vašem vyšším zájmu se s ním stýkat.

Myslím, a nebudu daleko od pravdy, že úpadek starobylých říší Evropy a Euroázie je právě důsledkem toho, že původní **duchovní filosofie** Prvotního Zdroje, obsaženého ve každé bytosti, i zdánlivě neživých věcech (a který je pro zabránění výkladovým sporům označen jen obecným názvem spojeným s jeho funkcí - Prvotní Zdroj, Velký Duch, Nejvyšší stvořitel...), tak tato filozofie byla vytunelována. Místo této filozofie, současnými intelektuály typicky hloupě zaškatulkované pod nálepkou **animismus**, se ujaly regionální **religiozní kulty** té či oné personifikace nějakého jevu či přírodní síly (s **nálepkou panteismus**). Tato

roztříštěnost a konfrontační politika jednotlivých „žreců“ (od slova **zřít**, později „žreců“ od slova **žrát**) byla nejspíš příčinou ztráty duchovní síly těchto civilizačních uskupení, a pak už stačil jakýkoliv kult s centralizovaným a jediným egregorem, a mohl si celou slavnou Árii i Albion nacpat do fajfky! Pak už můžete do Slaměných mužů na obětinu upálením nacpat klidně celou svou rodinu, a bude vám to houby platné... Poslední ranou pak byl nástup některých vládnoucích rodů, které ve starobylém Rusku, Evropě a Albionu dorazily silové centrum původní kultury, a pak už to šlo rychle. Genocidy, katastrofy, války, vymazávání a přepisování historie, analfabetismus...

Stojíme tedy nyní před důležitým rozhodnutím, ohledně toho, co budeme považovat za hodnověrnou spiritualitu, a co za zhoubnou idolatrii a sektářství. Jestli respektovat svůj vnitřní hlas, mluvící přes naše pocity, jakkoliv ze začátku špatně slyšitelný, nebo se oddat různým poradcům a šamanům na baterky, často ověčených exotickými nebo cizokrajně vypadajícími cinglárky a hábity, a stejně cizokrajně znějícími jmény, a oslňujícími exotickými výrazy – tzv. ezo-speakem. To vše totiž ukazuje jen na zbytnělé ego, a ne na skutečnou osobnost, které záleží na vaší síle a suverenitě.

Návrat *ke kořenům* tedy může mít dvě tváře. Jednou z nich je spojení se skutečným kořenem naší bytosti, a praxe v individuálních a skupinových obřadech a technikách na posílení a harmonizaci naší spirituality, nebo jen s vnějšími starobylými tradicemi, jejichž starobylost však ještě není zárukou původní autentické spirituality. A u kultů ke kterým se dnes mnoho lidí v Evropě vrací, ať už z východu nebo západu, nelze *většinou* o skutečných duchovních kořenech vůbec mluvit. Všechny totiž pochází z dob, kdy o starobylých spirituálně vyspělých civilizacích (sic!) už zbyly jen mýty. Proto taky to množství bohů a bůžků obojího pohlaví, kteří kdysi plnili jen funkci zástupců nějaké přírodní síly, a kterých bylo třeba se obávat, a patřičně si je udobřovat. A taky „vykladačů vůle“ takových božstev. *Byly a jsou to kulty strachu a otroctví.*

Stádní idolatrické kulty, jakkoliv exotické a „starobylé“, vám tedy vždy nakonec přinesou jen nějakou formu otroctví. Potřebujete to?

Namasti,

Alojz Karma-ṇāda Marmellada